

Foxtrot

Historia

Under sommaren 1914 i New York införde stads-teatern pausunderhållning mellan sina shower. Vaudville artisten Arthur Carrington, eller "Henry Fox" som han döpte sig efter sin berömda morfar clownen George L. Fox, fick tillsammans med dansöserna i "The American Beauties" stå för denna underhållning. Under dessa nummer kunde man se honom ta sina lunkande steg som snart uppmärksammades och benämndes till "Fox-trott" (trott = lunk).

Dessa steg blev så populära att de i slutet av sommaren erkändes som en helt ny dans av "American Society of Professors of Dancing". Mycket snart och än idag blev Foxtroten västvärldens mest populära sällskapsdans. Foxtroten är en milstolpe i salong-dansen eftersom den för första gången blandade snabba och långsamma steg vilket öppnade helt

nya möjligheter jämfört med de tidigare mera monotona danserna.

Två nya versioner av foxtrot introducerades tidigt, en långsam foxtrot, "Slow-Fox", på <30 takter/minut och en snabbare version, "Quick-Fox", på 56 takter/minut. Den snabbare varianten influerades av jazzen och Charleston och blev mera populär bland tävlingsdansare och döptes om i slutet av 20-talet till "Quickstep". I USA kallades quicksteppen även för "Peabody" efter en okänd polis och tillika flitig dansare. Den "korrekta" hastigheten (takter/minut) för dessa danser har varierat mycket under åren och är nu på 48-50 takter/minut för quicktep och 30 för slowfox.

Ironiskt nog blev Henry Fox själv varken rik, framgångsrik eller lycklig.

